

I

Doordringend en meedogenloos krijste het brandalarm door de wolkenkrabber. In het lawaai stroomden mensen, vallend plafondpleister en gebroken glas ontwijkend, door de marmeren lobby in de richting van de deuren. Buiten was Montgomery Street helverlicht door de lichten van de auto's van de hulpdiensten. Een politieagent vocht zich tegen de stroom in een weg naar binnen. De blonde vrouw bevond zich zo'n drie meter achter hem en worstelde zich door de menigte.

De man in de hoek, met zijn hoofd naar beneden, spoorde haar aan om zich te haasten.

Mensen drongen zich nerveus langs hem heen. 'Alles dreunde van de boekenplanken naar beneden. Ik dacht echt dat dit de grote klap was.'

De man draaide zich om. De grote klap? Welnee. Deze aardbeving was niet meer dan de gebruikelijke waarschuwing. Maar het was erg genoeg. Op straat spoot stoom uit mangaten. En hij rook gas. Onder het gebouw waren buizen gescheurd. De aardbeving was de hel die zei: *Vergeet niet dat ik hierbeneden ben. Als jij valt, dan wacht ik op je.*

Hij keek op zijn horloge. Kom op, meid, sneller. Ze hadden tien minuten voordat het gebouw afgesloten zou worden.

Een brandweercommandant wierp hem een blik toe. Hij was lang,

jong en bewoog zich als de sportman die hij was, maar in de ogen van de brandweercommandant lag geen enkel teken van herkenning, geen argwaan, geen: *Is dat degene die ik denk dat hij is?* Zonder sportkleding leek hij een doodgewone Amerikaan.

De blonde vrouw naderde de deuren. In de menigte viel ze op: hoogblond, sluik haar dat in een wrong strak achter op haar hoofd zat en haar lijf in een nog strakker zwart pakje. Een agent stak zijn arm uit alsof hij haar wilde tegenhouden. Ze liet haar legitimatie zien en glipte langs hem heen.

Hij glimlachte. Recht onder hun neus.

Ze drong zich door de deuren, liep naar hem toe en keek hem met haar blauwe ogen strak aan. ‘Hier? Nu?’

‘Het is de ultieme test. Geheimen zijn bij daglicht het lastigste te bewaren.’

‘Ik ruik gas en die leiding met stoom klinkt als een uitbarstende vulkaan. Als een afsluiter het begeeft en een vonk veroorzaakt...’

‘Je hebt me uitgedaagd: doe het in het openbaar en zorg voor bewijs.’ Hij veegde zijn handpalmen aan zijn spijkerbroek af. ‘Meer openbaar dan dit hier bestaat niet. Jij levert mijn bewijs.’

Ze balde haar vuist, maar haar ogen glansden. ‘Waar?’

Zijn hart klopte sneller. ‘Bovenste verdieping. Het kantoor van mijn advocaat.’

Boven beenden ze de snellift uit en troffen een uitgestorven advocatenkantoor aan. Het brandalarm gilde. Bij de receptie stond op een van de computers het nieuws aan.

‘... lichte schade, maar we krijgen meldingen van een gescheurde gasleiding in het financiële centrum...’

De blonde vrouw keek om zich heen. ‘Bewakingscamera’s?’

‘Alleen in de trappenhuizen. Het is voor een advocatenkantoor geen goed idee om zijn klanten te filmen.’

Ze knikte naar een muur van glas. Het was oktober en de zons-
ondergang ging langzaam over in schemerdonker, maar het centrum
baadde in het licht. ‘Wil je die stunt voor de ramen uitvoeren?’

Hij liep de lobby door. ‘Deze kant op. Het gebouw wordt afge-
sloten over...’ Hij keek naar de rode digitale wandklok ‘... zes minu-
ten.’

‘Wat?’

‘Noodprocedure. Bij een gaslek wordt het gebouw geëvacueerd en sluiten ze de liften en verzegelen ze de branddeuren. Tegen die tijd moeten we buiten zijn.’

‘Dat meen je niet.’

De wandklok telt af naar 5.59. Hij start de timer op zijn horloge.

‘Ja. Ik had een vergadering met mijn advocaten toen de aardbeving begon. Het beperkt de schade, mocht er een gasexplosie plaatsvinden.’ Hij trok haar mee naar een gang. ‘Niet te geloven dat je bang bent met mij betrappt te worden. Hardgirl toch niet?’

‘Het is geheim. Wat valt er te snappen?’

‘Als we worden betrappt, dan vragen ze wat we hier doen. Niet wat voor geheimen we verder nog hebben.’

‘Zit wat in.’ Met glinsterende ogen haastte ze zich naast hem de gang door. ‘Wachtte je op een aardbeving om dit te doen?’

Goede gok. Dit was de derde kleine aardbeving de afgelopen maand. ‘Ik had geluk. Ik wacht al weken op de perfecte kans. Chaos in het centrum: het was karma. Pluk de dag, dacht ik.’

Hij sloeg de hoek om. Een wandkast met vitrines was opengebarsten en sportmemorabilia waren op de grond gevallen.

Ze rende erlangs. ‘Is dat een shirt van Joe Montana?’

Zijn stopwatch piepte. ‘Vijf minuten.’

Hij deed de mahoniehouten deur open. Het rode licht van de ondergaande zon scheen hun in de ogen. De heuvels van San Francisco rezen voor hem op, badend in het felle licht en als een stadion dat tot aan de nok toe was gevuld.

Hij schudde zijn jas van zich af, haalde een camera uit de zak en gaf die aan haar. ‘Als ik “ja” zeg, richt je en druk je af.’

Hij liep de kamer door en deed de deuren naar het dakterras open. Hij schopte zijn schoenen uit en stapte naar buiten.

‘Je klaagde dat ik de club als een biechtstoel gebruikte. Je zei tegen me dat ik boetedoening zocht voor mijn zonden, maar dat je me geen vergiffenis kon schenken,’ zei hij.

Diep beneden hen kreunde het gebouw. Ze liep hijgend naar buiten.

‘Verdomme, Scott, dit is gevaarlijk...’

‘Jij hebt me uitgedaagd: ik moet, en ik citeer “in het openbaar berouw tonen. En zorg in godsnaam voor bewijs”.’

Hij trok zijn poloshirt over zijn hoofd uit. Haar blik brandde op zijn borst.

Nu, dacht hij. Voordat zijn moed en opwinding weer waren verdwenen. Hij maakte zijn gulp open en liet zijn spijkerbroek vallen.

Haar mond viel open.

Hij ging met zijn rug naar de bakstenen muur staan die tot zijn middel kwam, aan de rand van het terras. ‘Zet de camera aan.’

‘Ben je zonder onderbroek naar die vergadering met je advocaten gegaan?’

Hij klom naakt op de stenen richel en ging staan, met zijn gezicht naar haar toe. Haar mond ging open. Trillend tot in zijn vingertoppen draaide hij zich om naar Montgomery Street.

Een zoute bries likte zijn naakte huid. Zestig meter onder hen tolde de lichten van politie en brandweer te midden van de stoom die uit de gescheurde buis kolkte, wat het geheel een spookachtige aanblik gaf.

Hij spreidde zijn armen. ‘Druk af.’

‘Dit meen je niet.’

‘Maak die foto. Schiet op.’

‘Dat is toch geen boete doen?’

Hij wierp een blik over zijn schouder. Ze schudde haar hoofd.

‘*Bad?* Je hebt “bad” boven je kont laten tatoeëren?’

Zijn horloge piepte. ‘Vier minuten. Doe het.’

‘Je bent een *bad ass?*’ Ze zette haar vuisten in haar zij. ‘Je hebt vreselijk veel spijt van iets ontzettend akeligs wat je als student hebt gedaan en dat wil je bij ons spuien... Prima. Maar een of andere stoeermannenterm op je reet laten zetten en het dan berouw noemen, dat gaat niet. Dat is geen wroeging. Dat komt verdomme nog niet eens in de buurt van wat smerigheid.’

Met een afkeurende blik stormde ze naar binnen.

Hij draaide zich om: ‘Hé!’

Ging ze ervandoor? Nee, het was van het hoogste belang dat ze nu die foto nam...

Ze kwam weer naar buiten rennen met een van de sportmemorabilia uit de vitrinekast in haar hand. Het was een rijzweepje. Hij slikte.

Ze liet de zweep knallen tegen een plantenbak. ‘Iemand moet jou eens een lesje leren.’

Hij jammerde haast. Zij wilde ook punten verdienen. Dit was nog mooier.

Terwijl ze het rijzweepje tegen haar dij tikte, stak ze het terras over. Ze schatte de richel in, maakte de rits in haar loeistrakke rokje open, wriemelde het naar beneden en stapte eruit.

‘Tijd voor je akte van berouw,’ zei ze.

Ze zag er krijgshaftig uit in haar strakke, zwarte jasje. Met haar stiletto’s had ze zijn ogen kunnen uitsteken. De zwarte kousen liepen helemaal tot boven aan haar dijen. Helemaal naar...

‘Wat is dat voor jarretelgordel?’

‘Leguaanhuid.’

‘Jezus, help me.’

‘Ik heb een lade vol. Die heb ik meegekregen bij de scheiding.’ Ze stak haar hand uit. ‘Laat me niet vallen.’

‘Geen probleem. Ik heb een perfect evenwichtsgevoel.’ Hij voelde zich verdwaasd en wanhopig en god, hij wilde dat ze nu op de richel zou klimmen. ‘Ik krijg vier miljoen dollar per jaar betaald om dingen te vangen en ze nooit te laten vallen.’

Een pluk van haar blonde haar was ontsnapt. Daardoor leek ze minder hard. Hij wilde dat ze die weer zou wegstoppen. Hij wilde dat ze leren handschoenen aantrok en misschien een ooglapje voor zou doen. Hij trok haar omhoog, naast hem op de richel.

Ze pakte zijn hand beet. Haar gladde kous wreef langs zijn been.

Hij kon bijna geen woord uitbrengen. ‘Is dit een boetedoening?’

‘Pijn ligt maar één stap verwijderd van het paradijs.’

Ze keek naar beneden. Haar stemgeluid daalde. ‘Christus. Dit is vragen om een hartaanval.’

‘Maak er geen grapje van.’

Ze keek op. ‘Nee... Ik bedoelde het niet als een grapje over David.’

Maar als David niet voorover was gevallen met een hartinfarct, dan waren ze hier nu niet geweest. Door de dood van de arts was er een open plek ontstaan en daar had Scott zijn zinnen op gezet. Dit was zijn kans om zich te bewijzen en toegang te krijgen tot het hoogste niveau van de club.

De bries nam in heftigheid toe. Achter de verlichte ramen van de wolkenkrabber aan de overkant keken mensen naar beneden naar de

brandweerwagens. Niemand keek naar hen.

‘Recht onder hun neus,’ zei hij. ‘Bonuspunten voor ons allebei.’

‘Nog niet.’ Ze gaf de camera aan hem. ‘Stel hem zo in dat we allebei op de foto komen.’

Hij stelde de timer dusdanig in dat er een serie van vijf foto’s gemaakt zou worden en hij zette de camera op de richel. Zijn stopwatch piepte. Drie minuten.

Ze zette haar voeten ver uit elkaar om haar evenwicht te bewaren. ‘Wat gebeurt er met diegenen die iets op hun geweten hebben?’

Hij knipperde, draaide zich om en ging voorzichtig op handen en voeten zitten. ‘Ik ben stout geweest. Geef me ervan langs.’

Ze sloeg het rijzweepje op haar handpalm. ‘Wat is het toverwoord?’

Opluchting en begeerte schoten door hem heen. ‘Hard.’

De camera flitste. Ze sloeg toe met het zweepje.

De pijn was een streep van vuur over zijn achterste. Zijn adem stokte en hij greep de richel.

‘Harder,’ zei hij.

Ze sloeg met het zweepje. De camera flitste.

Hij greep naar de stenen. ‘Mea culpa. Ik ben heel, heel stout geweest. Méér.’

Ze sloeg hem niet. Hij keek op. Haar borst bewoog snel op en neer, haar haar viel uit de wrong achter op haar hoofd.

‘Mijn god, je wilt echt gestraft worden, hè?’ zei ze.

‘Vooruit.’

Ze haalde uit met het zweepje. Het kwam zo hard aan dat hij het uitschreeuwde van de pijn. Ze wilde graag straf uitdelen, maar niet aan hem. Ze zou dit gebruiken om een signaal te geven aan iemand anders. Het horloge piepte.

‘Christus, nog twee minuten,’ zei ze. ‘Laten we maken dat we wegkomen.’

De tranen stonden hem in de ogen. ‘Nog niet. Niemand kijkt.’

‘Kijkt? Je bent gek. Als er een naschok komt, verlies ik m’n evenwicht. We...’

Een dreunend geluid echode tegen de muren van de wolkenkrabber. Een helikopter dook over de bovenkant van het gebouw.

Hij draaide en zweefde met brullende wieken boven Montgomery Street. Alles op het terras vloog de lucht in. Stof, bladeren, hun

kleding. De camera viel om. Scott probeerde hem te pakken, maar hij viel van de richel af.

Ze gilte: ‘Nee, het bewijs...’

De camera viel, raakte het gebouw en brak. Hij schreeuwde. Zijn boetedoening, zijn aandenken...

Het terras werd verlicht met een verblindend wit zoeklicht.

‘O, nee. Het is de nieuwshelikopter,’ zei ze.

Ze sprong van de richel af het terras op. Ze landde als een gazelle op haar stiletto's. Terwijl zijn billen brandden, haastte hij zich haar achterna. Ze gristen hun kleren bij elkaar en renden naar de deur. De helikopter draaide in de lucht en het zoeklicht achtervolgde hen.

Ze keek om en haar blik was een en al vreugde en furie. Het zoeklicht was als een stralenkrans om haar haar.

‘Draai je om,’ schreeuwde hij. ‘Wil je soms dat ze een close-up kunnen maken?’

‘De stad kent jouw gezicht. Dat van mij niet.’

‘Maar straks kennen ze wel je prachtige kont.’

Hij rende de vergaderzaal in, stopte en probeerde uit alle macht om zijn linkerbeen in zijn spijkerbroek te krijgen. Opnieuw werden ze gevangen in het zoeklicht. Hij wankelde naar de deur.

Ze rommelde met haar rok en sprintte de gang in. ‘Hij zit ons achterna, net als die gore dingen in *War of the Worlds*.’

Hij dreef haar vooruit. ‘Neem de dienstlift. De lobby beneden staat vol politie.’

Op haar hakken rende ze heel behendig naast hem. Zijn horloge piepte.

‘O, shit. Geen tijd.’

In de lobby loeide de hoge toon van het brandalarm. De rode cijfers van de digitale klok flitsten aan en uit: .58, .57. Het tv-journaal liet beelden zien van de helikoptercamera.

‘Twee mensen zitten gevangen op het dak,’ schreeuwde de verslaggever. ‘Een vrouw gebarde om hulp. Als we ons omdraaien...’

De toonhoogte van het brandalarm schoot omhoog.

‘Hoe lang duurt het voordat we beneden zijn?’

Ze renden naar de dienstlift en zij hamerde op de knop. Het zoeklicht strek langs de ramen. Als een witte signaalvlam verblindde het hun blik.

‘Ik zie ze. Ze proberen om deze toren des doods te ontsnappen...’
Ze gaf de liftknop een mep met het rijzweepje. ‘Open die deuren.’
Met een ‘ping’ arriveerde de lift. Ze liet het zweepje vallen en ze stormden naar binnen.

Op de benedenverdieping renden ze een achteruitgang uit, een steegje in. Het asfalt was nat en erg heet. Scott drukte op zijn stopwatch.

‘Zeven seconden. Nog tijd over.’

‘Maniak,’ zei ze.

Door plassen renden ze naar het einde van de steeg. Op straat racete een politieauto langs met tollend zwaailicht. De helikopter loeide boven hen met zijn zoeklicht gericht op het dak.

Scott knikte naar de heli. ‘Ze hebben het op tape. Daar is je bewijs.’

‘Je bent roekeloos. Volgens mij wil je gewoon betrapt worden.’

‘Ik ben je uitdaging aangegaan. Ben ik geslaagd?’

Ze worstelde met haar rits. ‘Daar stemmen we over. Ik beloof niets.’

Ze haastten zich de steeg uit. De straat, met banken en chique winkels, werd schoongeveegd door de politie. Ze vertrapten hun pas tot ze in wandeltempo liepen en probeerden een zo normaal mogelijke indruk te maken. Hij maakte de knopen van zijn jas dicht. Ze deed haar haar los.

Verrukking vervulde hem.

‘Geef toe, dat was fantastisch.’

‘Het was ongehoord.’ Ze wees naar hem. ‘En ga me nou niet vertellen dat het voor jou een happy end had.’

‘O, nee?’ Hij voelde in zijn jaszak en haalde een honkbal tevoorschijn.

Die gooide hij naar haar toe. Ze ving hem.

‘Een bal met de handtekening van Willie Mays?’ Verrast keek ze naar hem op. ‘Uit de verzameling van het advocatenkantoor? Heb je hem gestolen?’

‘Toen we naar de uitgang liepen. Het is niet zomaar een honkbal. Het is dé bal... Van de World Series van 1954.’

Van schrik ademde ze snel en duidelijk hoorbaar in. ‘De waarde is dan wel...’

‘Honderdduizend.’ Hij glimlachte breed. ‘Recht onder jóúw neus.’ Boosheid trok over haar gezicht. Ze duwde de bal terug in zijn handen. ‘Goed, bonuspunten voor je schaamteloze brutaliteit.’

Hij lachte en gooide de honkbal in zijn andere hand. ‘Geen zorgen. Die komt wel weer terug. Dat is de volgende uitdaging.’

‘Hoe? Het gebouw is afgesloten. En je vingerafdrukken staan overal op die bal.’

‘Nou en? Ik ben een bijzondere cliënt. Ik mocht hem vasthouden van mijn advocaat. Het maakt niet uit dat mijn vingerafdrukken erop staan.’ Hij wierp een blik naar de politieauto die een straat verderop stond. ‘Maar hoe verklaar je dat die van jou erop staan?’

Hij hield de bal omhoog. ‘Breng hem terug zonder dat je wordt vervolgd. Ik daag je uit.’

Hij draaide zich om naar de juwelierswinkel die ze net passeerden en smet de bal recht door de ruit. Het glas verbrijzelde. Een alarm gilde. Hij draaide zich weer om.

‘Veel plezier, Hardgirl.’

Hij nam de benen en rende de straat uit.

2

Koplampen, dat was het eerste wat Pablo Cruz zag, groot licht dat fel in zijn achteruitkijkspiegeltje scheen. Een fractie later volgden de achterlichten nadat de wagen om hem heen was gezwenkt: streep, boem, weg. Het leek hem een BMW, die over de kruising bij Van Ness en California scheurde. En die harder ging dan honderddertig kilometer per uur, dacht hij. De overtreding leek hem ‘rijden als een idioot’, want de stoplichten waren vuurrood en zijn politiewagen zwart-wit. Cruz zette zijn zwaailicht aan en reed weg.

Hij pakte de radio en riep de meldkamer op. ‘Ik zet de achtervolging in. Nieuw model BMW, donkerblauw of zwart.’

Eén uur ’s nachts, een lege straat. De BMW lag al een flink stuk voor. Cruz trapte op het gaspedaal. Zijn Crown Vic versnelde om de auto in het oog te houden en vrat asfalt.

Waarom deed die chauffeur dat, keihard langs een patrouillewagen scheuren? Misschien was hij high. Misschien was het een wedenschap. Misschien wilde hij er als een gek vandoor, op de vlucht voor een aardbeving, zoals die van een paar dagen geleden. Misschien vluchtte hij van een plaats delict.

California Street liep kaarsrecht tussen bedrijven, waarvan alle lichten waren gedoofd, en victoriaanse huizen. Cruz hield het stuur stevig vast, probeerde de BMW te onderscheiden en hield intussen de zijstraten in de gaten. Achterlichten, laag profiel, het was een M5 die

geen enkel teken toonde dat die zijn snelheid minderde. Hij liet zijn sirene even gillen. Geen reactie.

De BMW, zo glad als een hockeypuck, vloog Nob Hill op. Cruz raasde erachteraan, kwam los van de grond bij een richel in de weg in Leavenworth Street en hij vloog tegen de banden van zijn veiligheidsriem. Voor hem was de M5 inmiddels boven op de helling en racete boven op Nob Hill langs Grace Cathedral. Cruz had nog zo'n tachtig meter in te halen.

De M5 scheurde langs het Mark Hopkins-hotel en was aan de andere kant van de heuvel. Even leek het alsof de wagen los was gekomen van de grond, voordat hij uit het zicht verdween op de lange afdaling naar het zakencentrum. Cruz volgde. Op de heuveltop werd hij verrast door de lichten van de stad. Het centrum dat uitgestrekt voor hem lag glinsterde goud en het vlekkerige licht hield op bij de donkere kust van de San Francisco Bay.

Terwijl de M5 de heuvel afreed, ramde hij tegen de straat en sloeg met zijn achterkant tegen de weg. Vonken vlogen mee in zijn kielzog. De auto racete op een volgend stoplicht af om ook dat te negeren. Vanuit een zijstraat rolde een Volkswagen de kruising op. De M5 gleed naar links, zwenkte om de vw heen en slipte daarna weer naar rechts. Intussen flitsten de remlichten aan en uit: de chauffeur hield de wagen in bedwang en maakte weer vaart. Shit, die vent kon wel autorijden.

Cruz zat midden in een echte achtervolging. Zijn allereerste.

Hij zette de sirene aan en liet die gillen. Hij verstevigde zijn grip op het stuur. Voor hem slingerde de BMW breed over de weg, naar de linkerbaan, over het spoor van de kabeltram heen en zijn remlicht lichtte op. Hij bereidde zich voor om rechts af te slaan.

Het portier aan de passagierskant zwaaide open. O, nee, dacht Cruz, daar gaan we.

Wat zou hij weggooien, de cocaïne of de ijzeren staaf waarmee hij de auto had opengebroken? Cruz hield het gaspedaal ingedrukt om de afstand tussen hen in te lopen. Hij klemde zijn tanden op elkaar en ademde door zijn mond. Hij hoopte dat er geen loop van een afgezaagd geweer uit de M5 zou verschijnen.

Een hand op het portier. Een vrouw leunde naar buiten.

Haar arm was bleek en dun. Haar blonde haar wapperde in de

wind. Ze staaarde naar de rijweg die onder haar wegschoot.

‘Jezus,’ zei Cruz.

Ze probeerde te springen.

De chauffeur trok haar weer de auto in, alsof die aan een ketting trok. De BMW gleed weer een hoek om en de achterkant van de wagen slipte weg, maar de chauffeur ving de overstuur prima op. Door de vaart van de bocht sloeg het portier dicht. Cruz’ hartslag ging een versnelling hoger. Die BMW was snel en wendbaar, maar als je deze straten uit reed, kwam je in de smallere straatjes terecht. En in Chinatown liepen de restaurants nu leeg. Veel verkeer en veel obstakels die het verkeer hinderden.

Voetgangers bijvoorbeeld.

Hij slipte de hoek om, mishandelde de patrouillewagen en zag de BMW naar rechts zwenken. Baf, die ramde tegen auto’s die langs de stoep geparkeerd stonden en sneed ze als een blikopener open. De chauffeur raakte de macht over het stuur kwijt, verloor vaart... Nee. Hij voorkwam zo dat zijn passagier de auto uit sprong, als ze tenminste haar armen en benen niet wilde verminken. Cruz voelde hoe droog zijn mond was geworden. De koplampen van de Crown Vic schenen in de achterraut van de M5. In de wagen voor zich zag hij een en al beweging: de passagier vocht met de bestuurder.

En de chauffeur hield het gaspedaal ingedrukt. De auto brulde door de smaller wordende straten omrand met neon, rood en goud. Mensen wandelden over de trottoirs. De sirene van Cruz brulde. Voetgangers stopten, deden een stap achteruit, maar wisten dat de kansen belabberd waren: dit zou uitlopen op een ramp.

In zijn koplampen zag hij het nummerbord van de BMW. Het was een speciaal letternummerbord en hij was eindelijk voldoende dichtbij om het te kunnen lezen: HARDGRL.

Hard girl. Goeie god, zat er een vrouw achter het stuur, die die enorme wagen als een soort Jeff Gordon bestuurde?

Met een extra dot gas brulde de BMW bij hem vandaan. Met een flinke slippartij sloeg de wagen weer een hoek om. Hij volgde op zo’n zeventig meter afstand, net op tijd om te zien hoe de auto weer zou gaan afslaan, op Stockton rechtsaf ging en uit het zicht verdween.

Verdomme. Stockton liep dood na een paar zijstraten in die richting, boven de tunnel. Dat lukt nooit, dacht Cruz. Als de M5 zoveel

vaart maakt, lukt het nooit om de afslag naar Bush te nemen. Hij bereidde zich voor op de afslag, sloeg de hoek om en dacht: heuvelafwaarts, doodlopende straat, brugreling. En een diepte van zo'n vijftien meter naar de daaronder gelegen straat. Zelfs op dit nachtelijk tijdstip was het druk in de zijstraat.

'Langzamer,' probeerde Cruz.

Hij dwong de patrouillewagen de hoek om, Stockton op en zag zijn wens vervuld. O, shit.

Recht voor hem stond de BMW midden op straat stil. Hij trapte op de rem.

Hij zag hoe haar achteruitrijlichten wit oplichtten terwijl ze de wagen in zijn achteruit zette. Ze gaf plankgas. Door wolken rook van de banden kwam de BMW als een zwarte raket op hem af.

Hij had nauwelijks tijd om iets te bedenken. Thuis. De baby. Shelly, slapend in hun bed.

Tien seconden later was het allemaal voorbij.